

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. В., 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В. в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: А.М.П.

при участието на секретаря И.С.К.
като разглежда докладваното от А.М.П. Гражданско дело № 20221300100168
по описа за 2022 година

Исковете са с правно основание чл. 432 КЗ, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД.

Делото е образувано по искова молба от Г. В. Г. с ЕГН ***** и К. В. Г., с ЕГН ***** против ЗД „Б.И.” АД, Седалище гр. С. * област С., община Столична, район Л., ул. „Д.Б.” №*, ЕИК *, представлявано от С.С.П. и К.Д.К..

Поддържа се в исковата молба, че на 29.10.2018г. около 13.30ч. в гр. В., ул. „Р.”, срещу бл. *, ж.к. „С.” при управление на МПС „ФГ”, с рег. № * собственост на Б.М.Г., със Застрахователна полица „Гражданска отговорност на автомобилистите” № *, в представляваното от ответника дружество, при нарушение на правилата за движение по ЗДвП, водачът Б.М.Г., ЕГН *, управлявайки посоченият автомобил, причинил травматични увреждания опасни за живота, вследствие на което на 31.10.2018г. настъпила смъртта на сестрата на двете ищци.

Образуваното НОХД №62/2020г. на ВОС е приключило с влязла в сила Присъда №57/16.10.2020г., потвърдена с Решение №136/27.04.2021г. на Софийски АС, НО, 4-ти състав по ВНОХД №61/2021г., с която подсъдимия Б.М.Г., ЕГН ***** е признат за виновен и осъден за виновно извършено престъпление с причиняване на смърт по непредпазливост.

Поддържа се, че в следствие на ПТП с причинена смърт, ищите търпят и до края на живота си ще търпят болки и страдания от загубата на тяхната сестра, с която и родителите им, както и с братята им живеели заедно в едно домакинство, а след брака на пострадалата, последната живеела със съпруга си в близост до техния дом.

1. По отношение на първата от ищите - Г. В. Г. заедно израснали със сестра □ М. поради малката разлика във възрастта от 3 години. В последствие вече като млади жени, Г. родила първото си дете М. през 2005г., а една година след това през 2006г. сестра й М. родила нейното второ дете Г.. Двете отгледали заедно децата си. Помагали си много при отглеждането, ежедневните грижи, заедно посещавали детски консултации и участъковият лекар, извеждали децата на разходки, имали много силна привързаност. Внезапната смърт й повлияла тежко.

Опитвала се да я преодолее, като посещавала често и се грижела за гроба □, прекарвала повече време с племенника си и неин син В., който имал заболяване и плачел през нощта като повтарял „мама”, а през деня чакал в двора и като видел жена с колело излизал на улицата е се

затичвал след нея, смятайки, че това е майка му. Това се понасяло изключително тежко от всичките роднини, които продължавали да живеят заедно. Периодично заминавала да изкарва някакви средства за децата си с работа в И., но окончателно се прибрала след тази сполетяла ги трагедия.

2. По отношение на втората ищца - К. В. Г. сестра □ М. била нейната кака, поради това, че тя била по голяма с 10 години и помагала на майка им при грижите за отглеждането □. По-късно, като пораснали и вече станали майки, сестра □ М. родила третото си дете Й. през 2013г., а две години по-късно през 2015г. К. родила нейното дете Венцислав. Прекарвали времето си заедно и взаимно си помагали и подкрепяли при отглеждане на децата си. След внезапната □ смърт била толкова разстроена, а сега като родила четвъртото си дете през 2021г. го кръстила с името Марио /на сестра си М./.

Твърди се в исковата молба, че семейството и домакинството им е с тежка съдба и труден живот. В него били израснали пет деца.

М. била най-голяма от всички, а двамата им братя Петър, роден 1978г. и В., роден 1987г. били с психически заболявания и диагнози „Умерена умствена изостаналост“; значително нарушение на поведението, изискващо грижи и лечение и призната от ТЕЛК 80% неработоспособност. Първото дете на М. нейният син В.Т., роден през 1997г. също бил болен с диагноза „Умерена умствена изостаналост“, значително нарушение на поведението, изискващо грижи и лечение и призната от ТЕЛК 75% неработоспособност.

Връзката между ищите и сестра им била дълбоко емоционална, характеризирала се с изключителна обич помежду тях, уважение, привързаност и разбирателство, надхвърлящи обичайно присъщите и традиционни такива за всяко българското семейство.

След смъртта на сестра им трагедията в семейството била огромна и щяла да ги съпътства, заедно с техните родители, братята и племенниците им - нейните три деца - останали сираци без майка през целия им живот.

В такова многодетно семейство и многочленно домакинство общите усилия и ежеминутната борба в оцеляването им, много ги било сплотило и се държали един за друг в трудностите. Липсата на сестра им било изключително тежка за тях.

Тези обстоятелства били породени както от незначителна разлика във възрастта им, така и необходимостта да надживеят тежкото им семейно битие, както и от продължилото дългогодишно общо съжителство в едно домакинство с родителите им, болните им братя, така и от общите им интереси, развлечения и грижи за децата с взаимопомощ помежду им, изключителна, по своя характер.

Близостта между сестрите, се изразявала не само във взаимна грижа и подкрепа, в редовни срещи и общи семейни празненства, но и общи занимания в малкото си свободното време. Това обусловило и крайно негативното понасяне от тях на настъпилата внезапна и твърде ранна смърт на починалата им сестра М. В. Г. на 45г.

Налице било близка родствена връзка между ищите и починалата им сестра, както и било налице силна емоционална връзка между тях през целия им съзнателен живот. Това било обусловено от малката разлика във възрастта им, обстоятелството, че са живеели заедно, а след омъжването на М. - близко една до друга и родените от тях, отглеждани заедно деца. Освен, че след като се преместила в друго жилище заедно с вторият си съпруг се виждали ежедневно, те отглеждали и заедно децата си в атмосфера на разбирателство и взаимопомощ.

След внезапната смърт на сестра им станали много тъжни и апатични, а гледайки нейните три деца, останали сираци и с болен баща, плачели ежедневно и този факт им причинявал още по-големи страдания.

Моралните им страдания, техният интензитет, които щели да установят в хода на процеса, продължителността, довели до необичайно трайни промени в емоционалното и психическото им състояние, считат, че са им причинили значителни неимуществени вреди, които подлежат на обезщетяване по правилото на чл. 52 ЗЗД с претендираната от ищите сума по 40 000 лева за всяка от тях. Това би съответствало на установения от закона критерий за справедливост, на

формираната съдебна практика в процесния период, относима за сходни случаи и на икономическата конюнктура в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие, своеобразна индичия, за която са възприети и нормативно установените лимити на застрахователно покритие в КЗ.

Излага се в исковата молба, че в настоящият случай е налице застрахователно правоотношение, със застраховател ответникът Застрахователно акционерно дружество ЗД „Б.И.” АД, гр. С., породено от договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилист, обективиран в застрахователна полица № *, за автомобил МПС „ФГ” с рег. № * собственост на Б.М.Г.;

Налице е настъпило застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие на 29.10.2018г. около 13.30ч. в гр. В., при което водачът, движейки се с превишена скорост е причинил травматични увреждания, опасни за живота, вследствие на което на 31.10.2018г. е настъпила смърт на сестрата на ищите М. В. Г..

Считат, че претенцията им е справедлива. Човешкият живот няма паричен еквивалент, но болката е по силна при загубата на млад човек. В случая ищите изгубили сестра си на 45 години в активна трудова и жизнена възраст, майка на три деца. Между тях имало силна връзка на привързаност и емоционалност - всеки ден идвала по два пъти у дома им, отбила се при тях и в деня на злополуката. Винаги я очаквали с нетърпение, тя носела за всеки по нещо и най-вече за болните си син и братя.

Поддържа се , че в настоящият случай е изпълнена процедурата на чл. 380 от КЗ.

Отправени били искания до застрахователя по чл. 380 от КЗ, но последния отказал да им заплати обезщетение.

По наказателните дела били постановени Присъда по НОХД №62/2020г и мотиви на В.ския ОС и Решение по ВНОХД №61/2021г на Софийски АС били установени следните факти, които не се нуждаели от доказване:

Наличието на застрахователно правоотношение със застраховател ответникът Застрахователно акционерно дружество ЗД „Б.И.” АД, ЕИК *, породено от договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилист, обективиран в застрахователна полица № ВС/02/117003366564, за автомобил МПС „ФГ” с рег. № * собственост на Б.М.Г., ЕГН 9707151708;

Настъпило застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие на 29.10.2018г. и причинената от него смърт на 31.10.2018г. на пострадалата тяхна сестра М. В. Г. с ЕГН *****, установено с влязла в сила присъда по НОХД №62/2020г. на ОС В., на основание чл. 300 от ГПК задължителна за настоящия съд относно факта на деянието, неговата противоправност и вината на застрахования.

1. Виновното причиняване на смъртта на пострадалата М. В. Г. с ЕГН ***** от Б.М.Г., ЕГН * при управление на МПС „ФГ” с рег. № * собственост на Б.М.Г. - установено с влязла в сила присъда по НОХД №62/2020г., на основание чл. 300 от ГПК задължителна за настоящия съд относно факта на деянието, неговата противоправност и вината на застрахования.

2. Роднинството по сребрена линия от втора степен между ищите Г. В. Г., К. В. Г. и пострадалата, която е тяхна сестра М. В. Г..

Поради гореизложеното считат, че в настоящото производство не може да се преразглеждат въпросите, свързани с това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Според традиционните за българското общество семейни отношения, братята и сестрите са част от най-близкия родствен и семеен кръг, а връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост.

Позовавайки се на задължителните за съдилищата постановления в ТР № 1/21.06.2018 г., по т.д.№ 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС относно кръга на лицата, имащи право на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на техен близък - разширен спрямо посочения в ППВС № 4/61 г. и в ППВС № 5/69г., ищите, като сестри на загиналата при процесния пътен инцидент М. В. Г.

били активно материалноправно легитимирани по предявените преки искиове и при доказване на особено близка и трайна връзка приживе със сестра им.

Независимо от разпоредбата на параграф 96, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на КЗ (ДВ, бр. 101 от 2018г.) е приложима за всички претенции, предявени след 21.06.2018г. относно въвеждане на лимит за присъждане на обезщетения за братя и сестри и независимо от това по време на действие на кой кодекс е възникнало застрахователното правоотношение, съдебните състави, сезирани с идентични искиове намират, че тази разпоредба противоречи на правото на ЕС, тъй като предвижда по-малка сума от посочените в чл. 1, параграф 2 от Втора директива 84/5, кодифицирана с Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“.

Съгласно чл. 492, т. 1 от КЗ лимита на отговорност за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 10 420 000 лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица.

Ищците поддържат, че няма съпричиняване на вредоносен резултат:

Съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД обезщетението за вредите, причинени на увредения можело да се намали, ако сам той е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

Константната съдебна практика приемала, че релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който не би се стигнало, наред с проявеното от виновния за непозволеното увреждане, неправомерно поведение вредоносен резултат.

Поради това не всяко поведение на пострадалия, действие или бездействие, дори и когато не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди. Освен това приносът трябва да бъде доказан, а не хипотетичен. Степента на приноса предполага съпоставка на поведението на увредения с това на деликвента и тежестта на допуснатите от всеки един нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат.

В т. 7 на ТР № 1/2014г. от 23.12.2015г. на ОСТК на ВКС, постановено по тълк.дело № 1/2014г. са разграничени двете хипотези на съпричиняването на вредоносния резултат, обуславящи приложението на чл. 51 ал. 2 ЗЗД - допринасяне на пострадалия за възникване на самото пътно - транспортно произшествие, като правно значим факт и приноса му за настъпване на вредата спрямо самия него. Първата хипотеза се обозначава като „съпричиняване“ в тесния смисъл на това понятие, а втората хипотеза - пострадалият не е допринесъл за настъпване на събитието, но с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане, респ. за увеличаване размера на вредата.

Относно размера на искова претенция, счита същата за справедлива.

Счита, че претенцията е основателна и в съдебно заседание ще докаже и основателността на нейният размер и моли да бъде уважен изцяло претендиращият от ищецът размер за заплащане на обезщетение, ведно със законната лихва от 31.10.2018г. до окончателното издължаване.

Критериите за определяне на този размер били възрастта на пострадалия, видът, обемът и тежестта на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените болки и страдания, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението.

Обезщетението за неимуществени вреди следвало да се определи съвкупно като обезвреда за цялостните последици за живота на ищеците, претърпените от тях болки, в каквато насока е константната съдебна практика на всички съдилища в Република България, отражението, което е дало процесното ПТП върху живота на ищците, както и социално-икономическите условия към момента на настъпване на ПТП и към настоящия момент.

През годините се е променял както размерът на МРЗ за страната, която за 2020г. вече е 610 лева и ще продължава да се увеличава през следващите години, така и размерът на предвидените обезщетения за заплащане на неимуществени вреди от застрахователите, съгласно

КЗ, достигнали до лимит от 10 420 000 лева.

Иска се да бъде осъден ответникът ЗД „Б.И.” АД, Седалище гр. С. 1407, област С., община Столична, район Л., ул. „Д.Б.” №87, ЕИК *, представлявано от С.С.П. и К.Д.К. да заплати на Г. В. Г. с ЕГН ***** и К. В. Г., с ЕГН ***** сума от по 40 000 лв. /четиридесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане на 31.10.2018г., представляващо ПТП с причинена смърт на тяхната сестра М. В. Г. с ЕГН *****, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 31.10.2018г. до окончателното изплащане и 3460лв. /чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба №1/, претендирана на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. с чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, във вр. с ал. 1, т. 1 от Закона за адвокатурата, в случай на осъдително решение съдът да определи възнаграждение за адвоката в настоящото производство в посочения размер, определен с Наредбата по чл. 36 от ЗА - Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и да осъди ответната страна да заплати този размер или съразмерно на уважената част от иска на процесуалния представител адвокат А. Б. Й. - Г., ЕГН *****, член на адвокатска кО.ия, гр. В., със служебен адрес гр. В., ул. „Ц.С.В.” №*, ет. *, офис №*.

По делото е постъпил писмен отговор от ЗД „Б.И.” АД, ЕИК № *, с който се оспорва предявените искове, като неоснователни – по основание и размер.

Ответното дружество излага, че предвид присъдата по НОХД № 62/2020 година на ОС В., не оспорва фактите по чл. 300 ГПК, относно извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Не се оспорва наличието на застрахователно правоотношение по отношение на автомобил с ДКН ВН3928АВ

Счита, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността му; оспорил е основателността предвид твърдяното наличие на особено близка връзка на ишците и пострадалата, както и началния момент на акцесорно предявеното искане за законна лихва, позовавайки се на разпоредбите на чл.268,т.10 и чл.271, ал.5 от КЗ;

Счита, че предявените искове за главницата са завишени по размер.

Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултата от пострадалата при ПТП. Починалата М. Г. при ПТП е нарушила законовите правила, предвидени в чл. 25. (1)от ЗДвП, като се поставила в превишен риск и поведението ѝ допринесло за настъпилото ПТП, поради което били налице предпоставките на чл. 51 ал. 2 ЗЗД. Твърди, че пострадалата наследодателка на ишците извършва внезапна маневра завой на ляво и в този момент, в който водачът на лекия автомобил е вече предприел изпреварването ѝ. Същевременно пострадалата като водач на велосипед се движи по средата на пътя върху и в близост до осевата линия на пътното платно, поради което е настъпило ПТП-то.

Прави доказателствено искане за назначаване на комплексна съдебна автотехническа и медицинска експертиза; за допускане на гласни доказателства; противопоставя се на доказателственото искане на ишците за сочене на гласни доказателства, именно разпит на двама свидетели за обстоятелствата дали същите са търпели болки и страдания, вследствие смъртта на пострадалата -тяхна сестра;

В ОС, като взе предвид постъпилата искова молба, становището на ответната по делото страна и съобразявайки всички данни по делото в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

По делото не се спори относно наличието на застрахователно правоотношение с ответното дружество по отношение на процесния автомобил с ДКН ВН3928АВ с който е причинено ПТП на 29.10.2018г., че е предявена от ишците застрахователна претенция и отказа на ответното дружество да заплати на ишците застрахователно обезщетение по застрахователните преписки.

Не се спори и относно извършеното деяние от водача на автомобила, причинил ПТП Б.М.Г., неговата противоправност и виновността на дееца, а именно, че с влязла в сила на

01.06.2021г. присъдата №57/16.10.2020г. по НОХД № 62/2020 година на ОС В., подсъдимия Б.М.Г., с ЕГН ***** е признат за ВИНОВЕН, в това че на 29.10.2018г. в гр.В. на ул. „Р.“ срещу блок № * на ж.к. „С.“ управлявал лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г.“ с рег. № * лична собственост и като нарушил чл.21, ал.1 от ЗДвП- при избиране скоростта на движение, управлявал със скорост над пределно допустимата за движение на МПС от категория „В“ в населено място от 50 км/ч., а именно 78 км/ч., причинил ПТП, като ударил пострадалата М. В. Г. с ЕГН ***** от гр. В., и по непредпазливост причинил смъртта □ - починала на 31.10.2018г. в МБАЛ „С.П.“ гр.В., като деецът Г. след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалата, като се е обадил на телефон 112 и повикал помощ - престъпление по чл.343а, ал.1, б. „б“ във вр. с чл. 343, ал.1, буква „в“ във връзка с чл. 342, ал.1 от НК във връзка с чл. 21, ал.1 от ЗДвП, поради което и на основание чл.343а, ал.1, б. „б“ във вр. с чл. 343, ал.1, буква „в“ във връзка с чл. 342, ал.1 от НК във връзка с чл. 21, ал.1 от ЗДвП, съдът го е осъдил и му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година. На основание чл.66, ал.1 от НК съдът е отложил изтърпяването на наложеното му наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в законна сила.

Съобразно чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за съда, разглеждащ гражданско правните последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отречено, дали е противоправно и дали деецът е виновен. Съдът като взе предвид влязла в сила присъда, приема, че деянието, авторството и виновното поведение на водача Б.М.Г. и вида на телесните увреждания на ищеца са установени в настоящия процес с влязла в сила на 01.06.2021г. присъдата №57/16.10.2020г. по НОХД № 62/2020 година на ОС В..

По делото няма спор между страните, че към 29.10.2018 г. за процесното ППС, с което е причинено ПТП и управлявано от водача Б.М.Г., с ответното дружество има валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" полица з.п. № *. По силата на този договор, застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за причинените от тях неимуществени и имуществени вреди на трети лица, свързани с притежаването и използването на МПС.

Не е спорно, че ищите са сестри на починалата при ПТП М. В. Г., видно от приложеното удостоверение за съпруг и родствени връзки на община В. от 27.11.2018г. /л.15 от делото.

По делото не е спорно, че и двете ищци са спазили разпоредбата на чл.380 от КЗ, като са предявили писмени претенции пред ответното застрахователно дружество, във връзка с което са образувани щети при ответника, както следва: За ищцата Г. В. Г. – Щета №***** , видно от приложеното писмо изх.№НЦ-6035/05.08.2019г. /л.17 от делото/ на ответното дружество.; 2. За ищцата К. В. Г. – Щета №* видно от приложеното писмо изх.№НЦ-6036/05.08.2019г. /л.18 от делото/ на ответното дружество. И в двете писма е обективизиран отказ за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение, поради неустановени особено близки взаимоотношения с починалата и действително претърпени от смъртта вреди.

Във връзка с направеното възражение от ответното дружество за съпричиняване от страна на ищеца по делото е назначена САТЕ. От приетото по делото заключение на САТЕ, неоспорена от страните и което съда възприема, като компетентно изготвена и обоснована се установява, че:

На 29.10.2018г. около 13:30 часа в гр.В., в ж.к.“С.“ по ул. „Р.“ се е движело МПС „Ф.“ модел „Г.“ с рег.№ВН3928АВ, управляван от Б.М.Г.. Пред водача на автомобила се е движела с велосипед пострадалата М. В. Г.. И двамата са се движили в дясната лента, като Г. с велосипеда се е движела около осевата линия между двете ленти към момент, когато водачът на лекия автомобил е предприел маневра за изпреварване на велосипедиста. Съгласно заключението на изслушаната по делото съдебно-техническа експертиза, водачът на лекия автомобил Б.М.Г. се е движел със скорост около 78км/ч, като разрешената за този участък от пътя скорост е била 50км/ч. Вещото лице дава заключение, че когато лекият автомобил се е намирал на разстояние около 53м от мястото на удара, водачът на автомобила е реагирал на велосипедистката като опасност и е предприел аварийно спиране на автомобила с леко отклонение в ляво. При тази маневра същият е блъснал с предната дясна ъглова част на предна броня задната частна велосипеда в областта на

задния калник и каплата на задното колело. Този удар вещото лице окачествява като „БАМПЕР УДАР“, характерен за автомобила с ниско разположени предни брони, тоест под масовия център на тандема велосипед-велосипедист, които вследствие на получените се въртящ момент, тялото на велосипедистката се е завъртяло, преминало през предния капак и се е плъзнало до предното панорамно стъкло, като го счупило на две места – с глава и лакът. Лекият автомобил е продължил движението напред, като велосипедът и водачката му под действието на инерционните сили са паднали странично върху левия банкет, а автомобилът в процес на аварийно спиране се е установил в посоката си на движение съгласно протокола за оглед и съставената скица. Вещото лице е дало заключение, че при движение със скорост около 78 км/ч водачът на автомобила не е имал техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП чрез аварийно спиране в условията на произшествието. Ако се е движел с разрешената скорост от 50 км/ч е имал техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП.

Вещото лице посочва, че велосипедистката е предприела извършването на маневрата завиване наляво и е навлязла в лентата за насрещно движение. Водачът на лекия автомобил е предприел действия за аварийно спиране, но поради високата скорост на движение не е успял своевременно да спре и е блъснал велосипеда. Ударът е настъпил в лявата пътна лента (лентата за насрещно движение) - на 3,50 м вляво от левия ръб на ул. „Р.“ при ширина на пътната лента от 3,00 м.

Според заключението в момента на възприемане на велосипедистката като опасност от водача предната част на лекия автомобил се е намирала от мястото на удара на разстояние 54 м. От техническа гледна точка при управление на лекия автомобил със скорост от 78 км/ч при която скорост дължина на опасната зона е 64 метра, не е изпълнено условието дължината на опасната зона за спиране на автомобила да е по-малка от отстоянието, поради което водачът му не е имал възможност да предотврати настъпването на произшествието, ще настъпи неизбежен удар.

При движение на лекия автомобил със скорост от 50 км/ч опасната зона за спиране на автомобила е около 33 метра и удара не би настъпил.

-

По делото е изслушана съдебно-медицинска експертиза, по която вещото лице д-р Н. е дал заключение по писмени данни, че пострадалата Г. е постъпила в Спешен център на МБАЛ „С.П.“ на 29.10.2018г. в 16:55ч. с диагноза „травматичен субдурален кръвоизлив“ в тежко общо състояние, неконтактна, неадекватна. Имала е разкъсна рана на главата в областта на темето. Пострадалата е починала на 31.10.2018г. в 8.10ч., след настъпило внезапно спиране на сърдечната дейност и дишането. Вещото лице е дало заключение, че при ПТП на Г. са причинени множествени травматични увреждания – охлузвания по лицето, разкъсно контузна рана в тилната част на главата, две фрактурни линии в долната част на тилната кост, кръвоизливи под твърдата и меките мозъчни обвивки, малки вътрешно мозъчни кръвоизлизи, охлузвания и кръвонасядания по гърба и крайниците. Смъртта се дължи на откритата черепно-мозъчна травма изразяваща се в счупване на костите на черепа, кръвоизливите под твърдата и под меките мозъчни обвивки и контузията на мозъка, довели в своята еволюция до общомозъчен оток с последващо вклиняване на малко мозъчните тонзили в големият тилен отвор на черепа и компресия и парализа на жизнено важни мозъчни центрове - дихателен и сърдечно-съдов. Извода е, че е налице пряка причинно-следствена връзка между получените травматични увреждания и настъпилата смърт на пострадалата.

С отговора на исковата молба ответникът е въвел общо възражение, че починалата М. Г. пострадалата е съпричинила вредоносния резултат, като е нарушила законовите правила, предвидени в чл. 25. (1) от ЗДвП, като преди да предприеме маневрата, не се убедила, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след нея, преди нея или минават покрай нея, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.

Настоящият състав намира, че възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата е неоснователно и недоказано. Ответника не можа при пълно и главно

доказване да докаже, че пострадалата е извършила посоченото нарушение, което да е в пряка причинно-следствена връзка и да е довело до настъпване на вредоносния резултат. Безспорно се установи по делото от заключението на САТЕ че процесното ПТП е настъпило по вина на водача на л.а. Б.М.Г., който е управлявал лекия автомобил в населено място със скорост от 78 км/ч., която е над допустимата от 50 км/ч; при липсата на адекватен и достатъчен контрол върху автомобила, в резултат на което е закъснялата му реакция при възникналата опасност за движението в случая; при наличие на значителна видимост за възприемане на велосипедиста от разстояние от около 54 м, същият не е бил внимателен и предпазлив към водача на двуколесно превозно средство, като уязвим участник в пътното движение. В случая е нарушено основното правило на чл.5, ал.2 от ЗДвП, съгласно което водачът на ППС е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са велосипедистите (водачите на двуколесни пътни превозни средства/, както и правилото на чл.116 от ЗДвП, съгласно което водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към велосипедистите, в потвърждение на които е факта, че пострадалата е бил видима за виновния водач на лекия автомобил от далечно разстояние в полезрението си в посока напред при дневна светлина, добра видимост и липса на други движещи се по улицата автомобили в двете посоки. Налице е и нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, тъй като категорично е установено, че виновния водач Г. е управлявал лекия автомобил със скорост от 78 км/ч, която е значително по-висока от допустимата за населено място скорост от 50 км/ч. С това си поведение водача на лек автомобил „Ф. Г.“ Б. Г. виновно е допуснал нарушения на правилата за движение по пътищата и е причинил смъртта на пострадалата М. В. Г..

Настоящият състав приема за доказано, че процесното ПТП е настъпило по вина и от неправомерните действия на водача на лек автомобил „ФГ“ с рег. № *. Според заключението на САТЕ в момента на възприемане на велосипедиста като опасност от водача предната част на лекия автомобил се е намирала от мястото на удара на разстояние 54 м. От техническа гледна точка при управление на лекия автомобил със скорост от 78 км/ч при която скорост дължина на опасната зона е 64 метра, не е изпълнено условието дължината на опасната зона за спиране на автомобила да е по-малка от отстоянието, поради което водачът му не е имал възможност да предотврати настъпването на произшествието и ударът е неизбежен. Заключението на вещото лице е категорично, че при движение на лекия автомобил с разрешената скорост от 50 км/ч опасната зона за спиране на автомобила е около 33 метра и удара не би настъпил.

В конкретния случай не е доказано и липсва неправомерно поведение от страна на пострадалата, което да е в пряка причинно-следствена връзка с настъпването на процесното произшествие. Поради всичко горепосочено, в случая не може да се приеме съпричиняване от страна на пострадалия, тъй като не се установиха нарушения извършени от нея, които да са в пряка причинно-следствена връзка с настъпване на вредоносния резултат.

За да е налице принос на увреденият е необходимо не само извършените от пострадалия действия да нарушават предписаните правила, но и нарушенията да са в пряка причина връзка с настъпилият вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие.

За установяване на причинените нематериални вреди на ищца в хода на делото са разпитани свидетелите - М.П.Н. – майка на починалата и ищите и Ц. С.А.А.А.

Свидетелката М.П. заявява, че са многочислено семейство - 10 човека сме. Има 5 деца, от които едното М. През цялото време са живели всички заедно до навършването на 14 годишна възраст на М.. След това тя е гледала братята и сестрите си, а родители ходели на работа, за да ги издържат. Братята и сестрите й са много привързани към нея и тя към тях. Когато се омъжила живеела близо до тях и непрекъснато ходела вкъщи. До деня на смъртта си се водела на техния адрес. Ищцата Г. родила първото си дете месеци след като М. родила Г.. В. живее при тях, те се грижат за него. Г. също живее при тях с двете си деца. Втория син на М. бил кръстен на сестрата Г. - Г.. Те двете заедно отглеждали децата си. Първият син на М. е с олигофрения. Плачел за майка си и Г. и К. се разстройвали, защото виждат непрекъснато страданието на В..

Трите сестри имали много близки отношения. М. работила на няколко места и постоянно ходела у тях и ги подпомагала с храна. Г. и до ден днешен плаче и не може да преодолее загубата

на сестра си М.. Ходи всяка неделя на гробището, почиства тревата, носи кафе и цигари. След смъртта на М. Г. не е пожелала да се върне в И., където работила 2 години.

Ищцата К. е отглеждана от М. от 5-месечна възраст. Свидетелката заявява, че фактически починалата М. отглеждала всичките деца-братя и сестри.

Когато М. родила третото си момченце, година по-късно след нея К. родила сина си В. И пак заедно, както и с Г., отглеждали децата си. Децата отглеждали заедно и не ги разграничавали, непрекъснато били заедно. Според свидетелката К. от мъка, от страдание си увредила здравето, дори е кръстила четвъртото си дете М., на името на покойната си сестра М..

Тя също ходи на гроба на М.. Свидетелката посочва, че трагедията в семейството е голяма след смъртта на М. . Самата тя не знае, кого да успокоява дали децата или сестрите. Деляли си залъка и сестрите ѝ/ищите/много страдат.

Разговор за М. ги разстройва и предизвиква плач от мъка.

От показанията на ЦВЕТЕЛИНА С.А А.А се установява, че ищите и починалата са от многочленно семейство и всички живеели заедно и били много задружни. Наличието на болни братя и деца в семейството ги е сплотило и взаимно много си помагали.Отглеждали заедно децата си. М. кръстила едно от децата си Г., на ищцата Г.. На Г. ѝ е много мъчно, не може да преодолее мъката по сестра си. Свидетелката придружавала често Г. до гробището. След смъртта на М. се отказала да се върне на работа в И..

Не може да преодолее мъката си по М. плаче и не може да го преодолее.

Свидетелката посочва, че и ищцата К. също е била в много близки отношения със сестра си М.. Преживява доста тежко смъртта □. Кръстила четвъртото си дете М., на покойната сестра. К. и Г. помагат и на двете деца на М. от втория ѝ брак, тъй като ги приемат като свои деца.

При така установената фактическа обстановка, В ОС, прие за установено следното от правна страна :

Предявените субективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ/ в сила от 01.01.2016 г. / и чл. 86, ал. 1 ЗЗД са допустими. Съгласно нормата на чл. 498 КЗ /в сила от 01.01.2016 г. /, установяваща абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия от настъпило застрахователно събитие срещу застраховател, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, следва да отправи първо към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение пострадалият може да предяви претенцията си пред съда. Установи се по делото, че сочените предпоставки са налице – писмени претенции на л. 17 и 18 от делото и липса на възражения и ангажирани доказателства от страна на ответника, които да изключват допустимостта на процеса. Не е оспорена и материално – правната легитимация на ответника.

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ увредените лица имат право да претендират обезщетение за понесените вреди направо от застрахователя по застраховката "гражданска отговорност". Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1. / настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2. / противоправното поведение на виновния водач, 3. / претърпените неимуществени вреди, 4. / наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5. / ответникът да е застраховател на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач.

Налице са елементите на сложния фактически състав на неправомерното увреждане - деяние от водача на автомобила – Б. Г., извършено виновно (непредпазливо) и противоправно, причинен вредоносен резултат и наличие на причинна връзка между деянието и вредите.

Установи се противоправно поведение на водача на лекия автомобил „Ф.“, изразяващо се в управление на МПС с несъобразена скорост и причинна връзка между ПТП и смъртта на пострадалата М. Г..

Съпричиняване от пострадалото лице не е доказано и определеното от съда обезщетение не следва да се намали.

В настоящия случай вредите се свързват с негативните емоционални преживявания, произтичащи от загубата на близък родственик. Събрани са доказателства за причинени неимуществени вреди на ищците, изразяващи се в мъки и страдания вследствие смъртта на тяхната сестра.

Според свидетелските показания, двете ищци са поддържали непрекъснат контакт със сестра си и са били много близки. И двете ищци създали изключителна връзка на близост с починалата, надхвърляща обичайната връзка между сестри. Следва да се отбележи, че и двете ищци са отгледани от ранна детска възраст от починалата по-голяма сестра М. Г.. Всички те са деца от многодетно семейство в което има болни братя и едно от децата на починалата, които изискват по-специални грижи. Всички са живели в едно общо домакинство, взаимно си помагали, подкрепяли и обгрижвали в ежедневието до настъпване на инцидента. Ищците и починалата заедно отглеждали децата си, всяко от тях като свое. Дълъг период от време разчитали и били подпомагани от починалата. Така установените обстоятелства за техните взаимоотношения е показател за близките им отношения, поради което загубата е осезаема ежедневно. И двете ищци много тежко са преживявали нейната смърт, мъката им все още не е преодоляна.

Съгласно съдебната практика размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се отчетат при определяне размера на обезщетението.

При определяне на справедливия размер на платимото обезщетение, в конкретния случай съдът съобрази комплекс от фактори, сред които – на първо място - установените в хода на делото субективни негативни преживявания на ищците, посредством събраните свидетелски показания. Между ищците и загиналата са съществували отношения, основани на дълбока взаимна привързаност, оказвана грижа и запазен интензивен контакт.

Поради така изтъкнатите обстоятелства загубата на социални и емоционални връзки за ищците е твърде значителна, като последици. Съдът оценява тази загуба като изключително тежка и поради това, като кредитира показанията на разпитаните свидетелки споделя релевираните в исковата молба доводи в същата насока.

Същевременно отчита, че в семейните традиции близостта и отношенията на привързаност между брат и сестра е обичайна в традиционното българско семейство.

С оглед тяхното състояние съдът приема, че същите и за в бъдеще ще чувстват липсата на своята сестра и острата загуба, тъй като тя за тях е била като родител. Колкото и тези вреди да са неизмерими с пари, следва да се определи размер на задължението, съобразен с критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Този критерий включва освен обективно установени по делото факти и обществена мярка за справедливост, произтичаща от конкретните икономически условия и обективизирана в съдебната практика като ориентир за размерите на обезщетението.

Настоящата искова претенция е предявена на 30.05.2022 г. и попада в обхвата на темпоралното действие на разпоредбата на чл. 493а, ал. 4 от КЗ. Разпоредбата регламентира онези особени изключения- при които друго лице, извън дефинитивно посочените от закона близки (съпруг или лице, с което починалото лице е било в съжителство, дете или родител) би могло да бъде надлежно материално легитимирано да получи обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на смъртта на пострадалото лице, понеже е създавало дълбока емоционална връзка с починалия, причиняваща му продължителни болки и страдания, които е справедливо да бъдат

обезщетени. Според този по-нов и приложим към спора закон, размерът на застрахователното обезщетение следва да се определи съгласно критериите, които ще бъдат възприети от все още неприет подзаконов нормативен акт - Методика. В конкретния случай обаче, при определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да бъде съобразено въведеното законово ограничение в Преходни и Заключителни разпоредби към ЗИДКЗ (обн. в ДВ, бр. 101 от 2018 г., в сила от 07.12.2018 г.). Съгласно § 96, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на КЗ (ДВ, бр. 101 от 2018 г.) е определен максимален размер от 5 000 лева

При така изложените съображения, отчитайки значителния обем на вредоносните последици, както и икономическите критерии за справедливост, настоящият състав на съда намира за справедливо да присъди обезщетение на всяка от ищците - Г. В. Г. и К. В. Г., в най- високо допустимия размер от по 5 000 лева за всяка от тях за претърпени неимуществени вреди вследствие смъртта на М. В. Г..

За разликата над посочените суми на застрахователно обезщетение от по 5000 лева за всяка от ищците за неимуществени вреди от загубата на посоченото лице и до пълния размер на претенциите от по 40 000лв. за всяка от ищците – искове следва да бъдат отхвърлени.

Размерът на определените обезщетения е съобразен със социално икономическите условия и лимитите на застрахователните обезщетения към 2018 г., когато е настъпил вредоносния резултат и е определен към пределно допустимия от закона максимален размер.

По претенциите за присъждане на законната лихва върху претендираните суми на обезщетенията.

Ищците са поискали присъждането на законната лихва върху претендираните обезщетения, считано от 29.11.2018г. Съобразно нормата на чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3.

В конкретният случай не е спорно между страните, че ищците са предявили застрахователни претенции пред ответното дружество, във връзка с които е образувана щета при ответника: За ищцата Г. В. Г. – Щета №*****, видно от приложеното писмо изх.№НЩ-6035/05.08.2019г. /л.17 от делото/; За ищцата К. В. Г. – Щета №* видно от приложеното писмо изх.№НЩ-6036/05.08.2019г. /л.18 от делото/ на ответното дружество. И в двете писма е обективиран отказ за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение но по делото от ищците не са ангажирани доказателства доказващи датата на предявените от тях застрахователни претенции.

При тези данни по делото настоящата инстанция приема, че от датата на уведомителните писма - 05.08.2019г. застрахователят е изпаднал в забава и дължи законната лихва върху присъденото обезщетение, поради което искът за лихва върху обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде уважен, считано от 05.08.2019г. до окончателното изплащане.

По разноските:

Право на разноски имат и двете страни, като съгласно чл. 78 ГПК разноските се присъждат съразмерно на уважената/отхвърлена част на иска.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищците следва да бъдат присъдени разноски, съразмерно уважената част на иска на всеки от тях, в случай, че такива са направени и доказани. На основание чл.83, ал.1, т.4 от ГПК ищците са освободени от внасяне на такси и разноски по делото, с оглед на което разноски не им се дължат.

На основание чл. 38 от Закона за адвокатурата на адв.А. Й. от АК-В. с адрес:гр.В., ул.“Ц.С.В“№*, ет.*, офис *, като пълномощник на ищците, следва да се определи възнаграждение

по чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за осъществената безплатна адвокатска помощ по смисъла на чл. 38, ал. 1 от ЗА и договор за правна защита и съдействие от 30.05.2022г., съобразно уважената част на исковите претенции, което възнаграждение определено по реда на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2000 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно редакцията на наредбата към датата на последното съдебно заседание по делото-01.11.2022г. е в размер на по 580лв. за всеки от исковите или общо сумата от 1160 лева.

В полза на ответното дружество, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да бъде присъдена сумата 1977,50 лв. с начислено ДДС, разноски по делото за адвокатско възнаграждение и ½ от депозита за САТЕ по иска на Г. В. Г. и 1977,50 лв. с начислено ДДС, разноски по делото за адвокатско възнаграждение и ½ от депозита за САТЕ, по иска на К. В. Г., съразмерно на отхвърлената част от предявените икове.

Ответникът ще следва да заплати на основание чл.78,ал.6 от ГПК ДТ съобразно уважената част от исковите в размер на 400лв., както и 450 лева разноски за експертизи.

Водим от горното, В ОС,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., район Л., бул. „Д.Б.“ № 87, представлявано от С.С.П. и К.Д.К. ДА ЗАПЛАТИ на Г. В. Г., с ЕГН *****, адрес: гр.В., ул.“Е.Й. I“№* сумата от 5 000 лв. /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди болки и страдание от непозволено увреждане на 31.10.2018г., представляващо ПТП с причинена смърт на нейната сестра М. В. Г. с ЕГН *****, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 05.08.2019г. до окончателното изплащане , като в останалата част до пълния предявен размер от 40 000 лева , предявеният иск ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА Г. В. Г., с ЕГН *****, адрес: гр.В., ул.“Е.Й. I“№118 да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, град С., бул.“Д.Б.“ № *, с ЕИК * сума от 1977,50 лева разноски по делото, съобразно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., район Л., бул. „Д.Б.“ № 87, представлявано от С.С.П. и К.Д.К. ДА ЗАПЛАТИ на К. В. Г., с ЕГН *****, адрес: гр.В., ул.“Е.Й. I“№* сумата от 5 000 лв. /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди болки и страдание от непозволено увреждане на 31.10.2018г., представляващо ПТП с причинена смърт на нейната сестра М. В. Г. с ЕГН *****, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 05.08.2019г. до окончателното изплащане , като в останалата част до пълния предявен размер от 40 000 лева , предявеният иск ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА К. В. Г., с ЕГН *****, адрес: гр.В., ул.“Е.Й. I“№* да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, град С., бул.“Д.Б.“ №*, с ЕИК * сума от 1977,50 лева разноски по делото, съобразно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, седалище: гр. С., бул.“Д.Б.“ № *, с ЕИК * да заплати по сметката на ВОС сумата 850 лева, представляваща д.т. върху размера на обезщетенията, разноски за експертизи в размер на 450 лева, както и 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД град С., бул.“Д.Б.“ № *, с ЕИК * да заплати на процесуалният представител на ищците адвокат А. Б. Й. - Г., ЕГН *****, от адвокатска кО.ия, гр. В., със служебен адрес гр. В., ул. „Ц.С.В.“ №*, ет. *, офис №* - в банкова сметка - ПИБ, IBAN: * с титуляр - А. Б. Й. - Г. сумата в размер на 1160 лева, дължимото адв. възнаграждение по чл.38,ал.1 от ЗАдв.,съразмерно с уважената част от исквете.

Решението подлежи на обжалване пред АС - С. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при ОС – В.: _____